

1) Ὁ ὑψηλὰ κρεμασμένος Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Κυδώνια - μῆλα - πεπόνια - χοιρομέρια ἀνακρεμαστὰ Λεξ. Δημητρ. Συνών. *ψηλοκρεμαστός*. 2) Τὸ οὐδ. ἀνακρεμαστό οὐσ., μέρος κρημνῶδες εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης Κάρπ. Συνών. *ἀνακρεμασιὰ*.

ἀνακρεμιά ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκρεμιά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάκρεμος*.

Ἡ πρὸς βροχὴν τάσις (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ὑψηλὰ κειμένου καὶ ἀπειλοῦντος πτώσιν): Ἡ ἀνεκρεμιά τοῦ καιροῦ.

ἀνάκρεμος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ οὐσ. *κρεμός*, δι' ὃ ἰδ. *γκρεμός*.

Ἀπότομος, ἀπόκρημνος ἔνθ' ἀν.: Ἀνάκρεμος βράχος Λεξ. Δημητρ. Ἀνάκρεμο μονοπάτι αὐτόθ.

ἀνακρεμῶ Δ.Κρήτ. ἀνακρεμάω Πελοπν. (Συκεῖα Κορινθ.) ἀνακρεμνῶ Κίμωλ. ἀνεκρεμῶ Ἰκαρ. Α.Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) ἀνεκρεμνῶ Σίφν. ἀνακρεμάζω Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεκρεμάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀνακρεμάννυμι*.

Α) Μετβ. 1) Κρεμῶ ὑψηλὰ καὶ γενικώτερον ἀναρτῶ Λεξ. Δημητρ.: Γνωμ.

Ἀνακρέμασε τὰ ρόδια γιὰ νὰ τὰ ᾄχης τὸ χειμῶνα.

|| Ἄσμι.

Ἀνακρέμασε κονδούνια ᾄς τῆς μούλας τὸ γιονλάρι.

β) Μέσ. μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος Θήρ. — Λεξ. Δημητρ.: Μὴν ἀνακρεμειόσαι ἀπὸ μιᾶς ἐλπίδα κληρονομίᾳς Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Ἦνεκρεμάστη ἡ καρδιά μου (ἐπὶ σφοδρᾷ ἐπιθυμίας πράγματός τινος, ἰδίᾳ φαγητοῦ, οἷον: *Λῶσ' μου μιὰ κουταλιά ζουμί, γιὰτὶ ἦνεκρεμάστη* κτλ.) Θήρ. 2) Κρεμῶ ἀντιστρόφως, ἀνάποδα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Θὰ σ' ἀνακρεμάσω κακομοίρη, ἂν σὲ πιάσω κλέφτη! Λεξ. Δημητρ. 3) Προσδένω περὶ τὸ τέλος τῆς ὑφάνσεως τὰ τελευταῖα ἄκρα τοῦ στήμονος κατὰ μῆκος ράβδου ἐξηρητημένης διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ ἀντίου διὰ νὰ προσεγγίσουν ταῦτα εἰς τὰ μιτάρια καὶ προχωρήσῃ ἡ ὕφανσις μέχρι τέλους Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Συκεῖα Κορινθ.) Σίφν.: Ἀνεκρεμνοῦμε τὸ διασίδι Σίφν. Θὰ τὸ ἀνακρεμάσουμε τὸ παννὶ Κίμωλ. Ἀνακρεμάζω τὸ παννὶ Λακων. *Κοδεύγω* ᾄγὼ νὰ 'ποξυφάνω, ἴσαμ' ἀργὰ λέω πως δ' ἀνεκρεμάσω (δὰ = θὰ) Α.Κρήτ. 4) Ἀναβάλλω τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως Α.Κρήτ.: Μὴν ἀνεκρεμᾶς τοῖς δουλειῇ σου.

Β) Ἀμτβ. 1) Κρέμαμαι Ἰκαρ.: Ἀνεκρέμασεν ἡ αἶα (ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ σχοινίον τῆς). 2) Ἐπαπειλῶ βροχὴν, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς ἐν γένει καταστάσεως Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνακρεμᾶ - ἀνακρέμασε ὁ καιρὸς Δ.Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνακρεμᾶν τὰ σύννεφα Λεξ. Δημητρ. 3) Συντελοῦμαι, τελειώνω Κρήτ.: Φρ. Ἀνακρέμασε τ' ἀργαστήρι (συντελέσθη ἡ ὕφανσις. Πβ. ἄνωτ. **Α** 3. ἀργαστήρι = ὑφαντικὸς ἱστός).

ἀνακρίνω λόγ. κοιν. ἀνακρένω Λεξ. Δημητρ. ἀνακρένου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνακρένου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. *ἀνακρίνω*.

1) Ὡς δικανικὸς ὄρ. διὰ παντοίων ἐρωτήσεων ζητῶ νὰ μάθω παρὰ τινος τὴν ἀλήθειαν περὶ τινος γεγονότος λόγ. κοιν.: Ἀνακρίνω τὸν κατηγορούμενο - τὸ μάρτυρα γιὰ τὸ φόνο. 2) Κάμνω λόγον περὶ προσώπου τινὸς ἀπόντος, ἀναφέρω τινὰ συνήθως ψέγων αὐτὸν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) — Λεξ. Δημητρ.: *Λόξυγγας* μ' ἐπίασε, κάποιος μ' ἀνακρένει Λεξ. Δημητρ.

ἀνάκρισι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀνάκρισις*.

1) Ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ ἡ διὰ διαφόρων ἐρωτήσεων προσώπου τινὸς προσπάθεια τοῦ ἀνακριτοῦ πρὸς ἀνίχνευσιν καὶ ἀνακάλυψιν τῶν τεκμηρίων ἀδικήματός τινος λόγ. κοιν.: Ἡ ἀνάκρισι τοῦ κλέφτη - τοῦ φονεῖ. Κάνω ἀνάκρισι. Πηγαίνω ᾄς τὴν ἀνάκρισι. Ἀρχίζει - τελειώνει ἡ ἀνάκρισι.

2) Δικανικὸν ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ὅσα εἶπεν ὁ ἀνακρινόμενος εἰς τὸν ἀνακριτὴν λόγ. κοιν.: Ὁ ἀνακριτὴς ἔστειλε τὴν ἀνάκρισι ᾄς τὸν εἰσαγγελέα.

ἀνακριτής ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακρίνω*.

Δικαστικὸς ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος κάμνει τὴν ἀνάκρισιν, ἥτοι συλλέγει καὶ προπαρασκευάζει τὰ μέσα τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἐπὶ πάσης πράξεως, ἐναντίον τῆς ὁποίας ὁ νόμος ὀρίζει ποινὴν.

ἀνακροῦμαι Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Συνασσ.) ἀνακροῦμαι Καπ. (Ἀνακ. Μαλακ.) ἄνεκροῦμαι Καπ. (Φάρασ.) ἀνακρόζομαι Καπ. (Σίλατ.) ἀνακρούζομαι Καπ. (Ἀξ. Τελμ.) ἀνακρούζουμι Καπ. (Μαλακ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ἀρχ. *ἀκροῶμαι*, παρ' ὃ καὶ *ἀκροάζομαι*.

1) Ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροῶμαι ἔνθ' ἀν.: Ἄσμι.

Ἦταν μεγάλην Κερεκὴ καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη,

ὅλοι κεφάλι ἐκλιναν, βαγγέλια ἀνακροῦνται

κ' ἐγὼ κεφάλι ἐκλίνα, τὴν κόρη δυντυδεῖμαι

Ἀνακ.

Παππᾶδες ἐσεῖς ψάλλετε, διάκοι ἀνακροσᾶτε

Σίλατ. Συνών. *ἀκροάζομαι* 1, *ἀκροᾶμαι* 1, *ἀκρουμάζομαι* 1, *ἀκρουμαίνω* 1, *ἀκρών-νομαι* 1, *ἀφτιάζομαι*. 2) Ἀκούω κρυφίως, ὠτακουστῶ Καπ. (Συνασσ.): Ἄσμι.

Μιὰ κόρη καυχιοῦτανε, κόρ' ἀρραβωνιασμένη,

κ' ἐκεῖν' ὄντες καυχιοῦτανε ὁ Χάρως ἀνακροῦταν.

Συνών. *ἀκρουμάζομαι* 2, *ἀκρουμαίνω* 1 β, *κρυφακούω*.

* **ἀνακρούμαστος** ἐπίθ. ἀνακρούμαστος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπιθ. * *ἀκρουμαστός* < *ἀκρουμάζομαι*.

Ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής: Παιδὶ ἀνακρούμασιο. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. * *ἀνάκοος* 1.

ἀνάκρουσμα τό, ἀμάρτ. ἀνέκρουσμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακρούω*.

Τὸ νὰ ὑποβάλλῃ τις ἀπορφανισθὲν ἀρνίον ἢ ἐρίφιον εἰς ξένην μητέρα πρὸς θηλασμόν. Συνών. *ἀνάδεμα* (I) 3.

ἀνακρούτσικα ἐπίρρ. Καπ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ἐπιρρ. *ἀκρούτσικα*.

Εἰς τὸ τελευταῖον ἄκρον: Ἄσμι.

Νὰ ἦνοιξα τὸν παράδεισο καὶ νὰ εἶδα ᾄς σὴ μέσην του [ποῖοι εἶναι,

ᾄς σὴ μέση κάθετα μάννα μου, ᾄς σὴν ἄκρα ἢ ἀδελφή μου καὶ ἀνακρούτσικα κάθετα τ' ἀγονεός μου.

Συνών. *ἀκρούτσικα*.

ἀνακρούω Ἡπ. ἀνεκρούω Κάρπ. ἄνεκρῶ Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. *ἀνακρούω* = ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀναχαιτίζω.

1) Ὑποχωρῶ, κατακάθημαι Ἡπ.: Ἀνακρούει καὶ ἀναδίνει τὸ ψωμί (ἐπὶ ἄρτου ὅστις ἔνεκα τῆς κακῆς ποιότητος τῶν ἀλεύρων δὲν στερεοποιεῖται κατὰ τὸ ψήσιμον, ἀλλὰ μένει εἰς κατάστασιν ζύμης). 2) Ὑποβάλλω ἀπορφανισθὲν ἀρνίον ἢ ἐρίφιον εἰς ξένην μητέρα πρὸς θηλασμόν

Κάπ. Ρόδ. Διά τὴν σημ. πβ. Νικάνδρ. Ἀλεξισφάρμ. 358 «νεότης ὑπὸ οὐθατι μόσχος | βράσσει ἀνακρούουσα χύσιν μενεϊκέα θηλῆς». Συνών. ἀναδένω 4.

ἀνακρυφα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίρρ. κρυφά.

Κρυφίως: Ἐπολέμας μὲ τρόπο κρυφὰ καὶ ἀνάκρυφα νὰ τὸν ἐλάσῃ. Συνών. κρυφά.

ἀνακρυφτὰ ἐπίρρ. ἀνεκρυφτὰ Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνακρυφτός.

Ἰονεὶ κρυφίως, ἀφανῶς ὑπὸ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης: Τὸ πᾶν ἀνεκρυφτὰ (καταδυόμενος εἰς τὴν θάλασσαν πιάσει τὰ εἰς τὸν πυθμένα ἀντικείμενα).

ἀνακύκλισμα τό, ἀνατσούκλισμα Ἀθῆν. (παλαιότ.) ἀνατσούκλισμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακυκλίζω.

Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος ἔκ τοῦ ἀδρακτίου εἰς τὸ τυλιγάδι. Συνών. ἀνακύκλισμα 1, τυλιγάδισμα.

ἀνακυκλίδίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. κυκλίδίζω <κυκλίδι.

Περιστρέφων τὴν ἀνέμην τυλίσσω τὸ νῆμα τοῦ περὶ αὐτὴν κυκλίου εἰς τὰ μασούρια: Ἄσμ.

Κ' ἔκαμ' ἓνα κουβαράκι | ἴσαμ' ἓνα ροβιθάκι,
ποῦ νὰ πάῃ νὰ τ' ἀναχύσῃ | καὶ νὰ τ' ἀνακυκλιδίσῃ;

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακυκλίζω 2.

ἀνακυκλίζω Δ.Κρήτ. Κύθηρ. ἀνακιονκλίζω Πελοπν.(Μάν.) ἀνατσουκλίζω Ἀθῆν.(παλαιότ.) Εὐβ.(Κάρυστ.) ἀνατσουκλίζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Μέγαρ. ἀνεκυκλίζω Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κυκλίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Κατασκευάζω κυκλίου τοῦ νήματος τυλίσσων αὐτὸ ἔκ τοῦ ἀδρακτίου εἰς τὸ τυλιγάδι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ.) Μέγαρ. Χίος: Μὲ τὸ ἀγάλλιστρο ἀνατσουκλίζουνε τὸ νέμα Μέγαρ. Ἡ μὲν ἔμπαινε 'ς τὸν ἀνυφαντόλακκο τσαὶ ἔφαινε, ἢ ἄλλη ἔνθετε μὲ τὴ ρόκκα τῆς τσαὶ ἢ ἄλλη ἀνατσούκλιζε (ἔκ παραμυθ.) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Τσαὶ δέκα λαμπροκύριακα κόρη γατάνι πλέκει,

'ς τοὺς οὐρανοὺς τὸ διάζεται, 'ς τὴ γῆν τ' ἀνεκυκλίζει

Χίος. Συνών. τυλιγαδίζω. 2) Περιστρέφων τὴν ἀνέμην τυλίσσω τὸ νῆμα τοῦ περὶ αὐτὴν κυκλίου εἰς τὰ μασούρια Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἄσμ.

Μὲ λυερὴ ἐνεκύκλιζε χρουσάφι καὶ μετὰξι,

'ς τὸν οὐρανὸ τὸ διάστηκε, 'ς τὴν ἄμμος τὸ τυλίει

Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνακυκλιδίζω, ἀνεμίζω, καλαμιάζω, καλαμίζω, μασουρεύω, μασουρίζω, μασουρίζω. 3) Περιστρέφω τι βιαίως, στροβιλίζω Πελοπν. (Μάν.): Ὁ ἀέρας ἀνακιονκλίζει τὰ ροῦχα.

ἀνακύκλισμα τό, Δ.Κρήτ. Κύθηρ. ἀνακιούκλισμα Πελοπν.(Μάν.) ἀνατσούκλισμα Εὐβ.(Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Μέγαρ. ἀνεκύκλισμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυκλίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος ἔκ τοῦ ἀδρακτίου εἰς τὸ τυλιγάδι Μέγαρ. Συνών. *ἀνακύκλισμα, τυλιγάδισμα. 2) Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος ἔκ τῆς ἀνέμης εἰς τὰ μασούρια Κρήτ. Κύθηρ. 3) Δίνη ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος Πελοπν. (Μάν.): Ἡρθε ἓνα ἀνακιούκλισμα καὶ μᾶς ἔρριξε τὸ σπίτι. Πβ. ἀνακύλισι 2.

***ἀνακύκλωμα** τό, ἀνατσούκλωμα Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυκλώω.

Ἡ κυκλικὴ ἀνάδεσις τῆς κόμης τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς.

ἀνακυκλώνω (Νουμάς 214,2).

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνακυκλῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βάιγ.

Διαθέτω τι κυκλικῶς ἔνθ' ἀν.: Θεριεύει καὶ βογγαίει καὶ ἀνακυκλώνει τὰ θυό του χέρια γὰ νὰ στραγγίσῃ τ' ἄκουρα καὶ γρίβα γένεια του ποῦ ἀνακατώνονται καὶ μακρένουν ἰσοσμένα σὰν πετρίκια (μαλλιά λαναρισμένα. Ἐκ διηγ.)

ἀνακύλισι ἢ, Πελοπν. (Λακων.) —ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 25

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀνακυλῶ.

1) Ἀνατροπὴ πράγματός τινος Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀνακύλισμα 1, ἀναποδογύρισμα. 2) Σφοδρὰ κίνησις τοῦ ἀνέμου, θύελλα, ἀνεμοταραχὴ Πελοπν. (Λακων.): Σήμερα ἔγινε μεγάλη ἀνακύλισι. Συνών. ἀνεμοζάλη. Πβ. ἀνακύκλισμα 3. 3) Θόρυβος ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Τὰ βόιδα ἔτρεχαν ὅλα μαζωμένα, τριποδιστὰ κατὰ τὸ μακελλεῖο μ' ἀνακύλιν ἄγρια, μὲ μανιακὸ ποδοβολητό.

ἀνακύλισμα τό, Ἡπ. Κρήτ. Χίος —Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀνακυλῶ.

1) Ἀνατροπὴ Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ. Συνών. ἀνακύλισι 1, ἀναποδογύρισμα. 2) Παλινδρομήσις, ὑποτροπίσις, ἐπὶ νόσον Ἡπ. Κρήτ. —Λεξ. Κομ. Συνών. ξαναρρόσημα. 3) Βαθεῖα σκαφὴ τῆς καλλιεργούμενης γῆς Χίος

ἀνακυλισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεκυλισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνακυλισμός = κύλισμα πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἰσχυρὰ συγκίνησις, τρόμος: Ἀνεκυλισμὸ ἤλαβεν ἡ καρδιά του, τὴν ὥρα ποῦ τὴν εἶδε τὸν ἠπίασε τρεμούλλα.

ἀνακυλῶ, ἀνακιουλῶ Πελοπν.(Λακων.) ἀνακυλιῶ Δ.Κρήτ. ἀνεκυλιῶ Α.Κρήτ. ἀνακυλῶ πολλαχ. ἀνακιουλῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀνακυλάω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνακιουλάω Πελοπν.(Λακων.) ἀνατσουλάω Πελοπν.(Μάν.) ἀνεκυλῶ Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνακυλίζω Δ.Κρήτ. Πελοπν.(Λακων.) ἀνακιουλίζω Πελοπν.(Λακων.) ἀνεκυλίζω Θήρ. ἴνεκυλίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνακυλίω = μετακινῶ πρὸς τὰ ἄνω κυλίω.

Α) Μετβ. 1) Κυλίω τινὰ Πελοπν.(Λακων.): Πρέπει ν' ἀνακιουλῇσιν τὸ παιδί (δηλ. διὰ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν θέσιν των τὰ μετατοπισθέντα ἔντερα). 2) Ἀνακινῶ, μετακινῶ, κάμνω ἄνω κάτω πολλαχ.: Ἀνακυλῶ τοὺς πέτρες - τὰ χώματα πολλαχ. Ἀνακυλάω τὰ σῦκα γὰ νὰ λιαστοῦνε Λακων. Οἱ στρατιῶτες ἔγραχναν τὰ παλαιοστρώματα καὶ ὅλα τ' ἀνακύλαγαν ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 17. Ἀνακυλαιοῦνται τὰ χώματα Λακων. β) Στρέφω τὴν ἄλλην πλευρὰν πράγματος, ἀντιστρέφω Πελοπν.(Λακων.): Ἀνακυλάω τὰ σκουτῖα ποῦ λιάζονται. γ) Παθ. κυλίωμαι Πελοπν. (Μάν.): Ἀνακυλήθη τὸ μουλάρι. 3) Σκάπτω, ἀνασκάπτω ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 43: Ἐτουμπεῖωνταν μεταξύ τους μπλέχοντας τὰ κέρατά τους νὰ σκοτωθοῦν καὶ ἀνακύλαγαν τὸν τόπον καὶ τὰ χώματα γῦρο καὶ σκιῶταν ἢ γῆς 'ς τὸ πάτημά τους.

β) Παθ. σκάπτομαι, ὀργώνομαι, καλλιεργοῦμαι Πελοπν. (Μάν.): Ὅδες ἀνατσουλειοῦνται τὰ χώματα τοὶ ὀγειριστῆς πεθαμένονε, θὰ βρεῖξῃ (πρόληψις. ὀγειριστῆς = ὄνει-

